

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

Датум 16. 12. 2013..

ИЗВЕШТАЈ О ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ, КАНДИДАТА И МЕНТОРА ЗА ИЗРАДУ
ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
<p>1. Датум и орган који је именовао комисију 27. 11. 2013, Наставно-научно веће Филолошког факултета Универзитета у Београду Одлуком Научно-наставног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду образована је комисија за оцену подобности докторанда Марије Вучинић да пријави тему докторске дисертације под насловом: "Синтаксичке функције инфинитива у старијој италијанској прози (Данте, Бокачо, Макијавели)".</p> <p>2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назив уже научне области за коју је изабран у звање, датум избора у звање и назива факултета, установе у којој је члан комисије запослен:</p> <ol style="list-style-type: none">1. др Гордана Терић, ред. проф, Италијански језик, 21. 05. 2006, Филолошки факултет Универзитета у Београду2. др Снежана Милинковић, ван. проф, Италијанска књижевност, 15. 05. 2012, Филолошки факултет Универзитета у Београду3. др Данијела Ђоровић, доц, Италијански језик, 20.05. 2011, Филозофски факултет Универзитета у Београду
II БИОГРАФИЈА КАНДИДАТА
<p>Марија Вучинић је рођена 1984. године у Београду, где је похађала основну и средњу школу. Као ученица Филолошке гимназије, учествовала је на бројним такмичењима на којима је постизала запажене резултате. Међу најважнијим су освојено треће место на Републичком такмичењу из српског језика и језичке културе и прво место на такмичењу из латинског језика у превођењу Цицеронових дела. Ова победа омогућила јој је да као представница Србије учествује и оствари одличан пласман на међународном такмичењу <i>Certamen Ciceronianum Arpinas</i> које се традиционално одржава у Италији у организацији Центра за хуманистичке науке (<i>Centro Studi Umanistici – Marco Tullio Cicerone</i>). По завршетку Филолошке гимназије уписала се на Катедру за италијански језик и књижевност Филолошког факултета у Београд. Студије је завршила 2008. године, с просечном оценом 9,26. Као један од најбољих студената похађала је, у својству стипендисте Филолошког факултета, пети степен програма из познавања италијанског језика и културе на Универзитету за странце у Перуђи. Докторске студије је уписала школске 2009/2010, студијски програм <i>Језик, књижевност, култура</i>, модул</p>

Језик, и све испите положила са средњом оценом 9.	
III БИБЛИОГРАФИЈА КАНДИДАТА	
<p>Вучинић, М. (2011). Усвајање лексике код билингвалне деце – осврт на везу између језичког и когнитивног развоја. <i>Педагогија, LXVI, 1, 48-59.</i></p> <p>Vučinić, M. (2011). The Asymmetry in Bilingual Lexical Processing of Form Similar Words. <i>Facta Universitatis, Series: Linguistics and Literature, IX, 2, 115-124.</i></p>	
IV ОЦЕНА ДА ЈЕ КАНДИДАТ ПОДОБАН ДА РАДИ ДИСЕРТАЦИЈУ	
Увидом у биографију и библиографију кандидата, комисија сматра да кандидат испуњава све услове за израду докторске дисертације.	
V ОЦЕНА ПОДОБНОСТИ ПРЕДЛОЖЕНОГ МЕНТОРА	
НАПОМЕНА:	
<p>За ментора је предложен/а др Гордана Терић, редовни професор Филолошког факултета у Београду, Катедра за италијански језик и књижевност.</p> <p>Библиографија ментора са најмање 5 јединица релевантних за област из које се ради докторска дисертација.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ISTORIJA ITALIJANSKOG JEZIKA. Prvo izdanje. – Beograd, Filološki fakultet, 1995, str. 345. Drugo izdanje. – Beograd, Filološki fakultet, 2001, str 345; Treće izdanje. – Beograd, Filološki fakultet, 2008, str 345; 2. HRESTOMATIJA STAROITALIJANSKIH TEKSTOVA (XIII-XVI VEK). Sa uvodom, tumačenjem i rečnikom. – Beograd, Filološki fakultet, 2004, str. 159; Drugo izdanje. – Beograd, Filološki fakultet, 2010, str. 159; 3. SINTAKSA ITALIJANSKOG JEZIKA. – Beograd, Filološki fakultet, 2005, str. 256.; Drugo izdanje. – Beograd, Filološki fakultet, 2010, str. 256. 4. Дефиниција и дескрипција основних јединица у савременој италијанској синтакси. <i>Анали Филолошког факултета</i>, 16, Београд, 1985, str. 45-66; 5. <i>Definizione e descrizione delle fondamentali unità nella sintassi italiana</i>. <i>Italice belgradensia</i>, 2, Filološki fakultet, Beograd, 1989, pp. 35-107; 6. <i>Valori testuali del possessivo nella tradizione letteraria italiana</i>. LA LOTTA CON PROTEO. METAMORFOSI DEL TESTO E TESTUALITÀ DELLA CRITICA. Vol. 1. Atti del XVI Congresso AISLLI, Los Angeles, University of California (UCLA), 6-9 ottobre 1997. - Fiesole, Edizioni Cadmo, 2000, str. 365-375; 7. <i>Апелативи и хонорифици у италијанском језику</i>. <i>Анали Филолошког факултета</i>, 20, Београд, Филолошки факултет, 2000, str. 453-67; 8. <i>Proprietà lessicali e valenze del possessivo nell'italiano contemporaneo e antico</i>. SEMANTICA E LESSICOLOGIA STORICHE. Atti del XXXII Congresso Internazionale di 	

Studi della Società di Linguistica Italiana (SLI), Budapest, 29-31 ottobre 1998. - Roma, Bulzoni, 2001, str. 315-26;

9. *Sviluppi recenti della teoria sintattica nell'insegnamento dell'italiano*. Incontri italianistici belgadesi. ITALIANISTICA: IL PASSATO E IL FUTURO. Belgrado, 31 maggio – 2 giugno 2001, Italica belgradensia, 7, Beograd, Filološki fakultet, str. 1-12;

10. *Деиктичко-анафорски односи српских и италијанских показних заменица*. / Гордана Терић // 39. Међународни научни састанак слависта у Вукове дане, МСЦ, Београд, 9.-12. IX 2009, Језик и култура, 39/1, МСЦ, Београд, 2010, str. 113-27;

11. *Relazioni deittiche e anaforiche dei dimostrativi italiani e serbi*. / Gordana Terić // Italica belgradensia. Numero speciale. Studi in onore di Ivan Klajn, Beograd, Filološki fakultet, 2010 (Beograd : Čigoja štampa). - str. 48-64;

12. *Analisi comparata di alcuni fraseologismi in italiano e nelle lingue romanze*. Italica belgradensia. Atti del Convegno Internazionale *Oltre i confini: aspetti transregionali interculturali dell'italiano*. Belgrado, 25-26 maggio 2012. Vol. I - Beograd, Filološki fakultet, 2013, pp. 213-226.

Комисија сматра да др Гордана Терић испуњава све услове за ментора ове докторске дисертације за област Наука о језику, ужа област италијанистика.

VI ОЦЕНА ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ:

ОЦЕНА:

1. формулације назива тезе
(наслова)

Комисија закључује да је радни назив тезе "Синтаксичке функције инфинитива у старијој италијанској прози (Данте, Бокачо, Макијавели)" прикладан и да добро репрезентује суштину предложене теме истраживања.

2. опис предмета (проблема)
истраживања

Опис теме: Предмет докторске дисертације јесте да дијахроно испита порекло и синтаксичке функције инфинитивних структура у старијој италијанској прози, уз настојање да се реконструишу промене које су се догодиле у употреби и синтаксичкој вредности инфинитива од латинског, преко вулгарнолатинског до италијанског језика. У раду ће бити размотрени и критеријуми који су утицали на избор и употребу овог глаголског облика у старијој италијанској прози, а који нису строго синтаксички условљени. Предмет овог рада јесте и утврђивање стилских поступака којима се постижу одређене синтаксичке функције, као и експресивност израза. Рад прати

порокло, учесталост и синтаксичко-семантичке вредности инфинитивних конструкција у различитим врстама дискурса, као и њихов утицај на формирање нових синтаксичких модела италијанског језика, који ће знатно утицати на италијанску наративну традицију.

Комисија закључује да предложени предмет истраживања својом сложености, актуелношћу и значајем има своје место у областима дисертације.

3. Библиографија прелиминарних истраживања

Кандидат је приложио прелиминарну библиографију од 72 библиографске јединице релевантне за истраживање. Овде наводимо јединице најзначајније за истраживање:

Ageno, F. B. (1964). *Il verbo nell' italiano antico*. Milano-Napoli: Ricciardi.

Ageno, F.B. (1970). Verbo: Infinito. In U. Bosco (ed.), *Enciclopedia Dantesca. Appendice. Biografia. Lingua e stile. Opere*. (pp. 268-292). Roma: Istituto della Enciclopedia italiana fondata da Giovanni Treccani.

Alighieri, D. (1981). *Tutte le opere*, a cura di Luigi Blasucci. Firenze: Sansoni editore.

Ambrosini, R. (1961). L'uso dei tempi storici nell'italiano antico. *L'Italia dialettale*, 24, 13-124.

Battisti, C. (1949). *Avviamento allo studio del latino volgare*. Bari: „Leonardo da Vinci“.

Berretta, M. (1998). Il continuum fra coordinazione e subordinazione: il caso delle preconcensive. In G. Bernini, P. Cuzzolin e P. Molinelli (ed.), *“Ars linguistica“*, 79-93.

Boccaccio, G. (1963). *Opere*, a cura di Cesare Segre. Milano: Mursia.

Branca, V. (1986). *Boccaccio medievale*. Firenze: Sansoni.

Bruni, F. (1984). *L'italiano. Elementi di storia della lingua e della cultura*. Torino: UTET.

Bruni, F. (1990). *Boccaccio*. Bologna: Il Mulino.

Bruni, F. (2002). *L'italiano letterario nella storia*. Bologna: Il Mulino.

Cane, E. (1969). *Il discorso indiretto libero*. Roma: Silva.

Chiappelli, F. (1969). *Nuovi studi sul linguaggio del Macchiavelli*. Firenze: Felice le Monnier.

Coletti, V. (1987). *L'italiano nel tempo. Introduzione alla storia della lingua italiana*, Milano: Librex.

Coletti, V. (1987). *Introduzione al Convivio. Corso di letteratura italiana: anno 1986-1987*. Trento: Centro stampa dell'Università degli studi.

Coletti, V. (1993). *Storia dell'italiano letterario: dalle origini al Novecento*. Torino: Einaudi.

D'Achille, P. (1990). *Sintassi del parlato e tradizione scritta della lingua italiana. Analisi di testi dalle origini al secolo XVIII*. Roma: Bonacci.

Dardano, M. (1963). Sintassi dell'infinito nei "Libri della Famiglia" di L. B. Alberti. *Annali della Scuola Normale di Pisa*, XXIII, 83-135.

Dardano, M. (1969). *Lingua e tecnica narrativa nel Duecento*. Roma: Bulzoni.

Dardano, M. (1993). *Studi sulla prosa antica*. Napoli: Morano.

De Sanctis, F. (1978). Il „Decamerone“. *Storia della letteratura italiana, vol. I*. Milano: Feltrinelli.

Herczeg, G. (1967). *Lo stile nominale in italiano*. Firenze: Felice le Monnier.

Herczeg, G. (1975). Infinito descrittivo e narrativo in italiano. *Rivista di Cultura Classica e Medioevale*, VII, 561-576.

Leone, A. (1972). Il tipo "carta da scrivere". *Lingua nostra*, 33, 1-5.

Lepschy, G. (1972). Verbi causativi e percettivi seguiti da un infinito: competenza e esecuzione. *Scritti e Ricerche di Grammatica Italiana*, 41-54.

Lo Cascio, V. (1970). *Strutture pronominali e verbali italiane*. Bologna: Zanichelli.

Machiavelli, N. (1939). *Il Principe*. Firenze: Sansoni.

Machiavelli, N. (1954). *Opere*. Milano-Napoli: Riccardo Ricciardi.

Manni, P. (2003). *Il Trecento toscano. La lingua di Dante, Petrarca e Boccaccio*. Bologna: Il Mulino.

Marazzini, C. (1994). *La lingua italiana. Profilo storico*. Bologna: Il Mulino.

Marazzini, C. (1999). *Da Dante alla lingua selvaggia. Sette secoli di dibattiti sull'italiano*. Roma: Carocci. Marazzini, C. (2006). *La storia della lingua italiana attraverso i testi*, Bologna: Il Mulino.

Patota, G. (1990). *Sintassi e storia della lingua italiana. Tipologia delle frasi interrogative*.

Roma: Bulzoni.

Radford, A. (1977). On the Syntax, Semantics, and Pragmatics of the Accusative and Infinitive Construction in Italian. *Italian Linguistics*, 2, 87-110.

Renzi, L. & Salvi, G. (2010). *Grammatica dell'italiano antico*, vol. II. Bologna: Il Mulino.

Robustelli, C. (1992). Alcune osservazioni sulla sintassi del costrutto fare+infinito nell'italiano dei primi secoli. *"The Italianist"*, 12, 83-116.

Salvi, G. (1985). L'infinito con l'articolo. In A. Franchi De Bellis e L.M. Savoia (a cura di), *Sintassi e morfologia della lingua italiana d'uso* (pp. 243-268). Roma: Bulzoni, Atti SLI.

Segre, C. (1963). La sintassi del periodo nei primi prosatori italiani (Guittone, Brunetto, Dante). In *Lingua stile e società. Studi sulla storia della prosa italiana* (pp. 301-340). Milano: Feltrinelli

Skytte, G. (1976). I costrutti infinitivi con i verbi fattivi e con i verbi di percezione. *Studi di Grammatica Italiana*, V, 355-400.

Skytte, G. (1983). *La sintassi dell'infinito in italiano moderno*, vol. I, vol. II. Denmark: Etudes Romanes de l'Universite de Copenhague.

Skytte, G. (1984). Risposta a Jorgen Schmitt Jensen. *Revue Romane*, 19, 1-5.

Skytte, G. (1985). L'alternanza di+infinito/che+verbo finito in italiano in prospettiva diacronica. *Atti del XVI Congresso internazionale di Studi della Società di linguistica italiana* (pp. 245-250). Roma: Bulzoni

Sorrento, L. (1950). *Sintassi romanza. Ricerche e prospettive*. Milano: Cisalpino.

Tavoni, M. (1992). *Il Quattrocento*. Bologna: Il Mulino.

Terić, G. (1995). *Istorija italijanskog jezika*. Beograd: Filološki fakultet.

Trovato, P. (1994). *Il Primo Cinquecento*. Bologna: Il Mulino.

Vanvolsem, S. (1983). *L'infinito sostantivato in italiano*. Firenze: Accademia della Crusca.

4. Циљеви истраживања

Циљ истраживања јесте да се дијахронијским приступом проучавању инфинитива, анализом порекла и испитивањем синтаксичких функција, природе и употребе инфинитивних структура у различитим фазама развоја староиталијанског језика, дође до закључака који ће допринети сагледавању ове језичке појаве у ширем лингвистичком контексту, што ће допринети бољем разумевању карактеристика ових конструкција на

синтаксичко-функционалном и семантичком плану. Како су многа питања везана за употребу и синтаксичке вредности инфинитива у реченици недовољно обрађена у италијанској литератури, један од циљева овог рада јесте и да прошири већ постојећа знања из ове области и пружи шири приказ овог језичког феномена, превазилазећи оквири традиционалне граматике.

Инфинитив је у раду посматран као синтаксички латинизам, који се од осталих неличних глаголских облика разликује својом неутралношћу у погледу глаголског вида, као и номиналним карактеристикама које му пружају већу мобилност приликом дистрибуције реченичних чланова, а самим тим и шире синтаксичке могућности.

5. Хипотезе

Полази се од претпоставке да употреба инфинитива и инфинитивних конструкција у прозном дисурсу представља израз тежње ка синтетичкој структури, што се, са једне стране, објашњава настојањем ка подражавању латинских узора, а са друге стране као одраз тежње ка поједностављењу синтаксичких модела италијанског књижевног језика.

Прати се развој синтаксичких модела, од паратаксе и хипопаратаксе, заступљене код Дантеа, преко прве праве хипотаксе оличене у Бокачовом синтаксичком моделу, који карактерише пирамидална структура са великим бројем зависних реченица, до поновног враћања линеарној синтаксичкој организацији у Макијавелијевом прозном изразу.

У време расправа о питању језика, када паралелно постоји више модела, а предњачи Бембов модел који подржава контролисан језички израз вођен латинским обрасцима, Макијавелијево дело, својом спонтаном синтаксичком организацијом, у којој су граматичка правила подређена садржају и праћењу тока мисли, представља велику иновацију. Увођењем новог функционалног стила у приповедање, удаљавањем од схоластичке традиције, аргументованим, аналитичким, логичким излагањем, Макијавели, као представник позне италијанске ренесансе, својим се књижевним изразом приближава моделима научне прозе. Он је творац једног новог језичког модела на који ће се угледати многи писци 16. века, и без њега би италијански синтаксички модел био само наставак латинске и хуманистичке традиције. Управо је у том смислу значајна употреба језгровитих, ефектних синтаксичких форми и имплицитних синтетичких структура, које растеређују дискурс, ослобађајући га сувишних реторичких елемената и субординативних структура, поједностављујући на тај начин излагање и приближавајући га разговорном језику.

6. Очекивани резултати

Дисертација настоји да докаже да је тежња ка синтетичкој структури и склоност ка избору имплицитних синтаксичких модела, одраз природне потребе за језичком економијом, као и последица већих изражајних могућности које пружа употреба инфинитивних конструкција у погледу флексибилности дистрибуције реченичних чланова, чиме се проширује и спектар њихових синтаксичких функција и изражајних

могућности током нарације.

7. План рада

Полазећи од дефиниције инфинитива и инфинитивне синтагме, дијахронијском анализом одабраног језичког материјала, у раду ће бити испитане синтаксичке функције инфинитива у старијој италијанској прози, уз осврт на семантичке и стилске вредности изабраних језичких модела.

При избору језичког материјала који ће служити као корпус, у раду ће бити коришћени књижевни текстови аутора чије је стваралаштво обележило почетак и развој италијанског прозног дискурса и италијанског књижевног језика у ширем лингвистичком смислу. Полазећи од 13. века, када народни језик у Италији тек почиње да добија свој књижевни израз, биће испитивана употреба инфинитива у Дантеовим прозним делима написаним на народном језику, *Нови живот (Vita nuova)* и *Гозба (Convivio)*. *Vita nuova* је дело које обележава рану фазу Дантеовог стваралаштва, настало у складу са средњовековним утицајем и обичајем да се уз поетске делове дају објашњења у прози, стилски и синтаксички врло разнолико. У прозним деловима који повезују поетске целине примећује се одвајање од паратаксе и срећу се први облици праве хипотаксе, са употребом зависних везника, због чега Дантеа делимично можемо сматрати претечом италијанске синтаксе. За разлику од *Vita nuova*, у којем проза има претежно лирски карактер, *Convivio*, и поред несумњивог латинског утицаја у погледу чврсте синтаксичке структуре, мирним и аргументативним стилем представља модел интелектуалне прозе намењене широј публици. Ово дело показује ширење изражајних могућности народног језика, како лексичким тако и синтаксичким новинама, којима Данте поставља темеље италијанског књижевног језика и пружа модел књижевне прозе на народном језику на коју се могао угледати Бокачо.

Ослањајући се на средњовековну латинску традицију, Бокачо у свом књижевном стваралаштву, у којем експериментише књижевним формама, примећује различите језичке моделе, синтаксичке новине, којима ствара и учвршћује нови синтаксички склоп италијанског језика. Као пример Бокачовог младалачког стваралаштва, анализираће се његово дело *Elegia di Madonna Fiammetta*, написано као епистоларна исповест, у којем је врло изражен утицај латинске синтаксе, са сложенom реченицом, често испрекиданом уметнутим реченицама и дистрибуцијом реченичних чланова према латинским синтаксичким обрасцима, с глаголом на крају реченице.

За испитивање синтаксичких модела и развоја италијанског језика у ширем лингвистичком смислу, неизоставни део корпуса чини Бокачов *Decameron*. У синтаксичком погледу, очигледан је процес латинизације и даљег развоја хипотаксе, која смењује дотадашње линеарне обрасце и хипопаратаксу, док са друге стране, разноврсношћу језичких израза и стилских средстава, као и флексибилнијим приступом при комбиновању истих, Бокачо ствара један нови језички модел који ће знатно утицати

на даљи развој књижевности, посебно ренесансне у 16. веку.

Употреба неличних глаголских облика је посебно изражена код Макијавелија, који настоји да изађе из оквира појединачног и да деперсонализује дискурс, служећи се безличним конструкцијама, пасивним облицима праћеним инфинитивом са или без предлога и различитим инфинитивним структурама, погодним за мобилнију дистрибуцију синтаксичких јединица. Инфинитивне конструкције, осим тога, за Макијавелија су важно изражајно средство за њему својствене бинарне моделе и низање зависних реченица подређених једном управном глаголу, чиме ублажава категоричност у изношењу сопствених закључака. Најпре ће бити анализирано Макијавелијево дело *Владар (Il Principe)*, будући да су у њему најочљивије основне карактеристике Макијавелијеве прозе, његове лингвистичке слободе и иновативности. Осим поменутог дела, део овог субкорпуса чини и Макијавелијев политички спис из позне фазе његовог стваралаштва, *О вештини ратовања (Dell'arte della guerra)*, као и дело *Разговор или дијалог о нашем језику (Discorso o dialogo intorno alla nostra lingua)*, у коме аутор износи свој став о прихватљивом језичком моделу, подржавајући разговорни језик Фиренце XVI века.

Приликом анализе као највећа синтаксичка јединица биће узета реченица, мада ће у испитивању појединих структура, бити посматране и веће језичке целине, како би се расветлиле синтаксичко-семантичке вредности у случајевима где одређена синтаксичка структура, истргнута из комуникацијског контекста, не би била довољно јасна.

8. Методе истраживања

Комбиноваће се методе дијахроне анализе и синтезе референтног корпуса и корпусне лингвистике. Поступак подразумева следеће главне кораке:

1. **Формирање корпуса** - Природа и циљ истраживања налажу формирање специјализованог корпуса, који обухватају примери из наведених књижевних дела. Реч је о корпусу значајних димензија и могућности.
2. **Квантитативна анализа података** - Корпусна анализа подразумева испитивање фреквенција, колокација и бележења издвојених ограничених или изолованих појава у свим субкорпусима, укључујући и латинизме, као и поређење квантитативних резултата три субкорпуса. Примениће се квантитативне технике узорковања.
3. **Квалитативна анализа података** - Следи квалитативна анализа, односно груписање синтаксичких, семантичких и стилских вредности инфинитивних структура, као и критичка анализа према субкорпусима. Подаци ће се класификовати у одређене групе, у чему се огледа критички и аналитичко-синтетички допринос истраживача.
4. **Упоређивање резултата и закључци** – Пореде се добијени резултати књижевних субкорпуса, после чега следи стварање коначне типолошко-функционалне таксономије.

VII ЗАКЉУЧАК СА ОБРАЗЛОЖЕНОМ ОЦЕНОМ О ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ
КАНДИДАТА: Марије Вучинић.

На основу наведених података о кандидату, Комисија констатује да је да је кандидаткиња **Марија Вучинић** подобна за израду докторске дисертације.

На основу постављених циљева и очекиваних резултата, Комисија констатује да је предложена тема подобна за израду докторске дисертације у области Наука о језику, ужа област италијанистика.

На основу наведених података о предложеном ментору, Комисија констатује да је **др Гордана Терић, ред. проф.** подобна за ментора предложене докторске дисертације.

На основу изнетог, Комисија предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да донесе позитивне оцене о подобности кандидата **Марије Вучинић** и предложене теме докторске дисертације **"Синтаксичке функције инфинитива у старијој италијанској прози (Данте, Бокачо, Макијавели)"**, а да се за ментора именује **др Гордана Терић**, редовни професор Филолошког факултета Универзитета у Београду.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

1. др Гордана Терић, ред. проф.
2. др Снежана Милинковић, ван. проф.
3. др Данијела Ђоровић, доц.